

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 1962, sp. zn. 6 To 154/61

Číslo: 2/1962

Právní věta:

Ohrožování spoluobčanů nakažlivou chorobou je v rozporu s požadavkem řádného života pracujícího člověka (§§ 189, 190 tr. zák.).

Podle § 59 odst. 2 tr. zák. lze obžalovanému uložit pouze omezení, směřující k tomu, aby vedl řádný život pracujícího člověka nelze mu však, s výjimkou náhrady škody nařizovat, aby něco konal.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 14.02.1962

Spisová značka: 6 To 154/61

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy: 140/1961 Sb. § 59 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obžalovaný byl uznán vinným trestným činem šíření nakažlivých chorob podle § 190 tr. zák., který spáchal tím, že ve dnech 26. 6., 15. 7. 1961 a 3. 1. 1962 v Brně, ačkoliv mu bylo známo, že trpí rozpadovou tuberkulosou, takže bez předchozího léčení může ohrozit jiné lidi, opustil bez dovolení oddělení TBC nemocnice v Brně. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen s dvouletou zkušební dobou.

Krajský soud v Brně odvolání prokurátora proti uvedenému rozsudku zamítl.

Z odůvodnění:

Okresní prokurátor napadá výše uvedený rozsudek odvoláním, v němž se domáhá, aby bylo podle § 59 odst. 2 tr. zák. vysloveno omezení, že obžalovaný ve zkušební lhůtě dvou let, na kterou mu byl uložený trest odnětí svobody v trvání tří měsíců podmíněně odložen, je povinen se podrobit protituberkulosnímu léčení podle rozhodnutí příslušných lékařů.

Odvolací soud přezkoumal řízení, které předcházelo napadenému rozsudku i rozsudek sám ve všech jeho výrocích, neshledal v nich však pochybení. Soud první stolice právem nevyslovil povinnost obžalovaného podrobit se protituberkulosnímu léčení, neboť tu nejde jen o určitá omezení, jimž by se

měl obžalovaný ve svém životě podrobit, nýbrž o nařízení určitého spolupůsobení, tedy konání, což by odporovalo ustanovení § 59 odst. 2 tr. zák., podle něhož lze obžalovanému uložit pouze omezení, směřující k tomu, aby odsouzený vedl řádný život pracujícího člověka; nelze mu však, s výjimkou náhrady škody, nařizovat, aby něco konal.

K tomu, aby se obžalovaný ve zkušební době osvědčil, musí ovšem vést řádný život pracujícího člověka. Takový život vede občan, který plní základní povinnosti občana ke společnosti. Naše společnost vynakládá velké částky k tomu, aby zachovala či navrátila zdraví všem občanům, vynakládá zejména velké částky na prevenci i k léčení tuberkulózy. Jedná-li někdo proti těmto zájmům společnosti tak, že nebezpečným způsobem dále nákazu nemoci šíří a neléčí se, není možno o něm říci, že by vedl řádný život pracujícího člověka. Proto bude povinností obžalovaného, chce-li splnit podmínky, které mu byly uloženy k tomu, aby mohlo být po uplynutí zkušební doby vysloveno, že se osvědčil, aby se podle event. požadavků lékařů podrobil příslušnému léčení, i když mu tato povinnost zvláště uložena nebyla.

Proto bylo odvolání okresního prokurátora jako bezdůvodné zamítnuto.